

Nr 33

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse, m. m.

I en den 5 oktober 1962 dagtecknad proposition, nr 185, som hänvisats till bankoutskottets förberedande handläggning, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till

- 1) lag angående ändring i lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse;
- 2) lag angående ändring i lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker;
- 3) lag angående ändrad lydelse av 31 § lagen den 25 maj 1956 (nr 216) om jordbrukskasserörelsen; och
- 4) förordning om ändrad lydelse av 2 § 1 mom. förordningen den 21 juni 1922 (nr 277) angående postsparbanken.

I samband med nämnda proposition har utskottet upptagit till behandling

de vid 1961 års riksdag väckta likalydande motionerna I: 494 av herr *Stefanson m. fl.* och II: 421 av herr *Nordgren m. fl.* om ökade möjligheter för affärsbankerna att bevilja långfristiga bundna lån;

de vid början av innevarande års riksdag väckta likalydande motionerna I: 162 av herr *Persson, Fritz, m. fl.* och II: 204 av herr *Nordgren m. fl.* om vidgad rätt för sparbank att mottaga inlåning å annan räkning än sparbanksräkning;

den i anledning av förevarande proposition väckta motionen II: 916 av herr *Börjesson* i Falköping.

De vid propositionen fogade lagförslagen har följande lydelse.

Förslag

till

Lag

angående ändring i lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse

Härigenom förordnas, att 56, 57 och 67 §§ lagen den 31 mars 1955 om bankrörelse¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse)

56 §.

Bankaktiebolag må — — — må dock

1. stat, kommun — — — särskild säkerhet;

2. kortvarig kredit — — — anses föreligga;

3. av vederhäftig — — — erhållits; samt

4. annan kredit utan särskild säkerhet kunna lämnas till sammanlagt högst en tiondel av bankbolagets eget kapital samt till ett belopp i varje särskilt fall av högst sjuttiofemtusen kronor, då krediten lämnas småföretagare för hans rörelse, och eljest högst *femtusen* kronor.

57 §.

Är lån — — — sagda tid.

Utan att förbehålla sig rätt som i första stycket sågs må bankbolag

1. bevilja kredit i räkning på högst ett år; *samt*

2. i enlighet med närmare bestämmelser i bolagsordningen utlämna lån mot skuldebrev med längre löptid än sex månader till sammanlagt belopp av högst tjugu procent av bolagets eget kapital, dock att beträff-

(Föreslagen lydelse)

56 §.

Bankaktiebolag må — — — må dock

1. stat, kommun — — — särskild säkerhet;

2. kortvarig kredit — — — anses föreligga;

3. av vederhäftig — — — erhållits; samt

4. annan kredit utan särskild säkerhet kunna lämnas till sammanlagt högst en tiondel av bankbolagets eget kapital samt till ett belopp i varje särskilt fall av högst sjuttiofemtusen kronor, då krediten lämnas småföretagare för hans rörelse, och eljest högst *femtontusen* kronor.

57 §.

Är lån — — — sagda tid.

Utan att förbehålla sig rätt som i första stycket sågs må bankbolag

1. bevilja kredit i räkning på högst ett år;

2. *bevilja återlån, varom stadgas i reglementet angående allmänna pensionsfondens förvaltning, med längre löptid än sex månader; samt*

3. i enlighet med närmare bestämmelser i bolagsordningen utlämna *andra* lån mot skuldebrev med längre löptid än sex månader till sammanlagt belopp av högst tjugu procent av bolagets eget kapital, dock att

¹ Senaste lydelse av 56 § se 1960:61 och av 57 § se 1956:147.

(Gällande lydelse)

fande lån, för vilkas fulla gäldande staten är ansvarig, nämnda belopp må överskridas med sammanlagt högst fem procent av bolagets eget kapital.

Lån som avses i andra stycket 2 må, där icke staten är ansvarig för lånets fulla gäldande, icke ställas på längre återbetalningstid än tio år och ej heller uppgå till högre belopp i varje särskilt fall än etthundrafemtio tusen kronor. Beträffande lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig och för vilket säkerheten utgöres av borgen av annan än kommun eller därmed jämförlig samfällighet, skall i skuldebrevet utfästas årlig avbetalning i förhållande till den tid, för vilken lånet beviljats.

67 §.

Insätts penningar — — — hos bolaget.

En och samma insättares tillgodohavande på sparkasseräkning eller därmed likartad räkning må icke annorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet ökas utöver *femtio tusen* kronor. Då, efter vad i 70 § stadgas, för samma person utfärdats flera motböcker, skall dock vad nyss är sagt gälla i fråga om tillgodohavandet enligt varje särskild motbok.

Bankbolag må — — — av bolaget.
I fråga — — — särskilt stadgat.

(Föreslagen lydelse)

beträffande lån, för vilkas fulla gäldande staten är ansvarig, nämnda belopp må överskridas med sammanlagt högst fem procent av bolagets eget kapital.

Lån som avses i andra stycket 3 må, där icke staten är ansvarig för lånets fulla gäldande, icke ställas på längre återbetalningstid än tio år och ej heller uppgå till högre belopp i varje särskilt fall än etthundrafemtio tusen kronor. Beträffande *nu avsett* lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig och för vilket säkerheten utgöres av borgen av annan än kommun eller därmed jämförlig samfällighet, skall i skuldebrevet utfästas årlig avbetalning i förhållande till den tid, för vilken lånet beviljats.

67 §.

Insätts penningar — — — hos bolaget.

En och samma insättares tillgodohavande på sparkasseräkning eller därmed likartad räkning må icke annorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet ökas utöver *femtio tusen* kronor. Då, efter vad i 70 § stadgas, för samma person utfärdats flera motböcker, skall dock vad nyss är sagt gälla i fråga om tillgodohavandet enligt varje särskild motbok.

Bankbolag må — — — av bolaget.
I fråga — — — särskilt stadgat.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1963.

Förslag

till

Lag

angående ändring i lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker

Härigenom förordnas, att 22, 25 och 29 §§ lagen den 3 juni 1955 om sparbanker¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Gällande lydelse)

22 §.

Med de — — — å sparbanksräkning.

En och samma insättares tillgodohavande å sparbanksräkning må icke annorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet ökas utöver visst i reglementet bestämt belopp, högst *ett*hundredatusen kronor.

Ej må — — — uppsägningstidens utgång.

25 §.

Intill ett sammanlagt belopp, motsvarande *fem*ton procent av de enligt senaste bokslut å sparbanksräkning inestående medlen, äger sparbank mottaga inlåning å annan, valfri räkning.

Härutöver må sparbank upptaga lån mot sådana för den allmänna rörelsen avsedda förskrivningar, som medföra rätt till betalning först efter utfärdarens övriga fordringsägare (förlagsbevis). För att tillgodose tillfälligt penningbehov må sparbank jämväl begagna kredit i checkräkning hos riksbanken eller inländskt bankaktiebolag eller annorledes upptaga lån.

(Föreslagen lydelse)

22 §.

Med de — — — å sparbanksräkning.

En och samma insättares tillgodohavande å sparbanksräkning må icke annorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet ökas utöver visst i reglementet bestämt belopp, högst *två*hundredatusen kronor.

Ej må — — — uppsägningstidens utgång.

25 §.

Intill ett sammanlagt belopp, motsvarande *tju*gu procent av de enligt senaste bokslut å sparbanksräkning inestående medlen, äger sparbank mottaga inlåning å annan, valfri räkning.

Härutöver må sparbank upptaga lån mot sådana för den allmänna rörelsen avsedda förskrivningar, som medföra rätt till betalning först efter utfärdarens övriga fordringsägare (förlagsbevis), *ävensom, i samband med återlån enligt reglementet angående allmänna pensionsfondens förvaltning, hos denna fond upptaga däremot svarande lån.* För att tillgodose tillfälligt penningbehov må sparbank jämväl begagna kredit i checkräkning hos riksbanken eller inländskt bankaktiebolag eller annorledes upptaga lån.

¹ Senaste lydelse av 29 § se 1956:148.

(Gällande lydelse)

29 §.

Är lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig eller för vilket kommun eller därmed jämförlig samfällighet ej svarar i egenskap av huvudgäldenär eller löftesman, icke ställt att betalas inom tre månader eller, där fråga är om lån, för vilket säkerheten utgöres av inteckning i fast egendom eller tomträtt, inom sex månader, skall sparbanken förbehålla sig rätt att uppsäga lånet till återbetalning senast inom tid, som nyss för varje fall sagts; och må sådan uppsägningsrätt icke i något avseende inskränkas av sparbanken. *Kredit i checkräkning må dock utan förbehåll om uppsägningsrätt beviljas på högst ett år.*

Utän hinder — — — sagda tid.

Lån som — — — tio år.

Innan lån — — — upplåtna fastigheten.

Såsom säkerhet — — — omförmälda uppskattningsvärdet.

Sparbank skall förbehålla sig rätt att till betalning senast inom tre månader uppsäga lån, varom nu är fråga, därest den intecknade fasta egendomen eller tomträtten till följd av vanvård av byggnad, skogsavverkning eller av annan anledning undergår sådan värdeminskning, att säkerheten i märklig mån försvagas, eller därest tomträtten uppsäges. Nedläggning av taxeringsvärdet å den fasta egendomen eller å byggnaden eller byggnaderna å den med tomträtt upplåtta fastigheten skall icke i och för sig utgöra grund för uppsägning.

(Föreslagen lydelse)

29 §.

Är lån, för vars fulla gäldande staten icke är ansvarig eller för vilket kommun eller därmed jämförlig samfällighet ej svarar i egenskap av huvudgäldenär eller löftesman, icke ställt att betalas inom tre månader eller, där fråga är om lån, för vilket säkerheten utgöres av inteckning i fast egendom eller tomträtt, inom sex månader, skall sparbanken förbehålla sig rätt att uppsäga lånet till återbetalning senast inom tid, som nyss för varje fall sagts; och må sådan uppsägningsrätt icke i något avseende inskränkas av sparbanken. *Utän förbehåll om uppsägningsrätt må dock återlån enligt reglementet angående allmänna pensionsfondens förvaltning beviljas med längre löptid än här angivits samt kredit i checkräkning beviljas på högst ett år.*

Utän hinder — — — sagda tid.

Lån som — — — tio år.

Innan lån — — — upplåtta fastigheten.

Såsom säkerhet — — — omförmälda uppskattningsvärdet.

Sparbank skall förbehålla sig rätt att till betalning senast inom tre månader uppsäga lån, varom nu är fråga, därest den intecknade fasta egendomen eller tomträtten till följd av vanvård av byggnad, skogsavverkning eller av annan anledning undergår sådan värdeminskning, att säkerheten i märklig mån försvagas, eller därest tomträtten uppsäges. Nedläggning av taxeringsvärdet å den fasta egendomen eller å byggnaden eller byggnaderna å den med tomträtt upplåtta fastigheten skall icke i och för sig utgöra grund för uppsägning. *I fråga om återlån, som avses i första stycket, skall sparbank förbehålla sig rätt att, därest den för lånet ställda säkerheten i märklig mån försvagas, uppsäga lånet till betalning senast inom tre månader.*

Förslag

till

Lag**angående ändrad lydelse av 31 § lagen den 25 maj 1956 (nr 216)
om jordbrukskasserörelsen**

Härigenom förordnas, att 31 § lagen den 25 maj 1956 om jordbrukskasserörelsen skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse)

31 §.

Insätts penningar — — — hos kassan.

En och samma insättares tillgodohavande på sparkasseräkning eller därmed likartad räkning må icke anorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet ökas utöver *femtontusen* kronor. Då, efter vad i 32 § stadgas, för samma person utfärdats flera motböcker, skall dock vad nyss är sagt gälla i fråga om tillgodohavandet enligt varje särskild motbok.

Centralkassa må — — — av kassan.

I fråga — — — med bank.

(Föreslagen lydelse)

31 §.

Insätts penningar — — — hos kassan.

En och samma insättares tillgodohavande på sparkasseräkning eller därmed likartad räkning må icke anorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet ökas utöver *femtiotusen* kronor. Då, efter vad i 32 § stadgas, för samma person utfärdats flera motböcker, skall dock vad nyss är sagt gälla i fråga om tillgodohavandet enligt varje särskild motbok.

Centralkassa må — — — av kassan.

I fråga — — — med bank.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1963.

Förslag
till
förordning
om ändrad lydelse av 2 § 1 mom. förordningen den 21 juni
1922 (nr 277) angående postsparbanken

Härigenom förordnas, att 2 § 1 mom. förordningen den 21 juni 1922 angående postsparbanken¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse)

2 §.

Mom. 1. Envar äger — — — i postsparbanken.

Insättning må, såvida Kungl. Maj:t ej annorlunda föreskriver, ske allenast i helt krontal. En och samma persons tillgodohavande må ej ökas utöver 30 000 kronor eller, där fråga är om tillgodohavande enligt motbok för insättning på grund av sparavtal, utöver 3 000 kronor annorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet.

(Föreslagen lydelse)

2 §.

Mom. 1. Envar äger — — — i postsparbanken.

Insättning må, såvida Kungl. Maj:t ej annorlunda föreskriver, ske allenast i helt krontal. En och samma persons tillgodohavande må ej ökas utöver 100 000 kronor annorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet. *Generalpoststyrelsen äger dock, då särskilda skäl föreligga, att för vissa slag av medel fastställa lägre inlåningsgränser.*

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1963.

Vad i samband med ikraftträdandet av förordningen den 18 maj 1962 (nr 148) om ändring i förordningen den 21 juni 1922 angående postsparbanken förordnats rörande fortsatt tillämpning av 2 § 1 mom. andra stycket sista punkten sistnämnda förordning i äldre lydelse skall upphöra att gälla med ikraftträdandet av denna förordning.

¹ Senaste lydelse av 2 § 1 mom. se 1962:148.

Propositionens och motionernas huvudsakliga innehåll

I anslutning till systemet med återlån inom den allmänna tilläggs pensioneringen föreslås i propositionen vissa ändringar i banklagen och sparbankslagen. Sålunda undantages återlån från det krav på formell kortfristighet, som i allmänhet gäller för utlåningen hos affärsbanker och sparbanker. Vidare får sparbank rätt att i samband med återlån upptaga motsvarande lån hos allmänna pensionsfonden.

I propositionen föreslås även ändring av de individuella insättningsbegränsningarna hos olika kreditinstitut. I sparbank föreslås maximibeloppet för insättning på sparbanksräkning höjt från 100 000 till 200 000 kronor och den s. k. fria sektorn vidgad från 15 till 20 procent av behållningen på sparbanksräkning. Maximibeloppet för insättning på sparkasseräkning eller därmed likartad räkning hos affärsbank och centralkassa för jordbrukskredit höjes från 15 000 till 50 000 kronor. Insättningsmaximum i postsparbanken höjes från 30 000 till 100 000 kronor.

Slutligen föreslås en höjning av det allmänna individuella maximibeloppet för s. k. blancokredit hos affärsbank från 5 000 till 15 000 kronor.

Förslagen är avsedda att träda i kraft den 1 januari 1963.

Beträffande det närmare innehållet i propositionen får hänvisas till densamma.

I de förenämnda motionerna har framställts följande yrkanden, nämligen i de likalydande motionerna från 1961 års riksdag I: 494 och II: 421, att riksdagen måtte besluta hemställa hos Kungl. Maj:t att en översyn av gällande banklag snarast kommer till stånd med syfte att ge affärsbankerna ökade möjligheter att bevilja långfristiga, bundna lån till näringslivet;

i de likalydande motionerna I: 162 och II: 204 att riksdagen måtte besluta ändring av 25 § första stycket sparbankslagen så till vida, att ordet »femton» utbyts mot ordet »tjugofem», varvid detta stycke skulle erhålla följande lydelse: »Intill ett sammanlagt belopp, motsvarande tjugofem procent av de enligt senaste bokslut å sparbanksräkning inestående medlen, äger sparbank mottaga inlåning å annan, valfri räkning.»;

i motionen II: 916 dels att riksdagen vid behandlingen av proposition nr 185 måtte besluta, att insättningsmaximum i postsparbanken må utgöra 60 000 kronor samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till här för erforderlig lagtext; dels att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att vid utredningen om gränsdragningen mellan kreditinstituten måtte beaktas vad i motionen har anförts beträffande avskaffande av de individuella insättningsbegränsningarna, omläggning av den s. k. fria sektorn för sparbankerna och utformningen av postsparbankens verksamhet.

Beträffande motiveringarna för de i motionerna framställda yrkandena hänvisas till motionerna I: 494/1961 och I: 162/1962 och II: 916.

Över de vid 1961 års riksdag väckta motionerna I: 494 och II: 421 inhäm-

tades yttranden från *fullmäktige i riksbanken* och *Svenska bankföreningen*, vilka förordade att en utredning rörande de i motionerna berörda frågorna komme till stånd.

Över de vid 1962 års riksdag väckta motionerna I: 162 och II: 204 inhämtades yttranden från *bank- och fondinspektionen*, *sparbanksinspektionen*, *fullmäktige i riksbanken*, *Svenska bankföreningen*, *Svenska sparbanksföreningen* och *Sveriges jordbrukskassaförbund*. Samtliga dessa instanser har antingen hänvisat till sina yttranden över den inom finansdepartementets rättsavdelning upprättade promemorian angående individuella insättningsmaxima hos vissa kreditinstitut eller anfört med dessa yttranden i sak sammanfallande synpunkter. Yttrandena över nämnda promemoria återges i proposition nr 185.

Utskottet

Innan utskottet tar upp till behandling de förslag som framförs i förevarande proposition och motioner kan erinras om att efter det propositionen framlades har chefen för finansdepartementet tillkallat sakkunniga med uppdrag att verkställa utredning rörande gränsdragningen mellan olika kreditinstituts verksamhetsområden m. m. I direktiven för utredningen uttalas att denna bör ha till uppgift att verkställa en förutsättningslös avvägning av de olika kreditinstitutens inbördes ställning och funktion på kreditmarknaden. Beträffande frågor som utredningen har att pröva och som i detta sammanhang är av intresse anförs i direktiven bl. a.

I gällande lagstiftning finns för de olika kreditinstituten skilda begränsningar i rätten att mottaga insättningar från en och samma person. Medan individuella insättningsmaxima i affärsbankerna och centralkassorna gäller endast för sparkasseräkning och därmed likartad räkning, gäller i sparbank ett sådant maximum i princip för all insättning. Såsom jag tidigare nämnt, innebär den nuvarande sparbankslagen dock en viss uppmjukning i detta hänseende, då den inom en s. k. fri sektor medger insättningar utan individuella begränsningar. Fortfarande föreligger dock här en väsentlig skillnad mellan affärsbanker och centralkassor å ena sidan samt sparbanker å andra sidan. En individuell insättningsmaximering finns även i postsparbanken, där den gäller för all insättning. Vid tillkomsten av banklagen och sparbankslagen rådde delade meningar om lämpligheten av individuella insättningsbegränsningar. Regler härom behölls emellertid i väntan på utredningen om kreditinstitutens gränsdragningsproblem. Enligt det tidigare omnämnda, till lagrådet remitterade lagförslaget kommer i avvaktan på resultatet av den nu förordade utredningen att ske vissa lättnader i de här ifrågavarande insättningsbegränsningarna. Frågan huruvida dessa begränsningar skall bestå och hur de i sådant fall skall vara utformade bör ankomma på utredningen att pröva. I denna prövning bör ingå frågan huruvida särskilda regler om sparbankernas rätt att mottaga medel på checkräkning fortfarande är motiverade.

I samband med den sistnämnda frågan bör uppmärksammas spørsmålet rörande sparbankernas rätt att bevilja checkräkningskredit.

Vad gäller utlåningsreglerna må här i övrigt endast nämnas frågan om kreditinstitutens rätt till s. k. bunden långivning. I detta hänseende gäller

för närvarande mycket restriktiva regler, särskilt för affärsbankernas del. Från bankhåll har under senare tid hävdats, att dessa regler inte motsvarar kreditmarknadens behov och bankväsendets nuvarande betingelser. Frågan härom, vilken berörs i samband med det tidigare omnämnda, till lagrådet remitterade lagförslaget, torde lämpligen böra prövas av utredningen.

De bestämmelser i lagstiftningen rörande olika kreditinstitut, som berörs av föreliggande ändringsförslag, kommer enligt det ovan återgivna att bli föremål för en förutsättningslös utredning. Med hänsyn bl. a. till den höjning av inkomst- och prisnivån som skett sedan de nu gällande lagbestämmelserna antogs har i avvaktan på utredningens resultat vissa justeringar dock ansetts böra ske. Utskottet har intet att erinra häremot, då det kan förmodas att en på utredningens resultat grundad reglering av förhållandena kan dröja och då vidare de föreslagna justeringarna genom sin begränsade räckvidd inte kan sägas föregripa en allsidig prövning av gränsdragningsfrågorna. Vad beträffar de konkreta ändringsförslag som framlagts kommer utskottet i det följande att beröra dem i den ordning de upptagits i propositionen.

Som en allmän princip gäller att utlåning från affärsbanker och sparbanker skall vara kortfristig. De undantag från detta krav som för närvarande finns inrymmer inte återlån inom den allmänna tilläggs pensioneringen. I propositionen föreslås en sådan ändring av lagen om bankrörelse och av sparbankslagen att långivning av detta slag kan göras i långfristigt bunden form. Utskottet finner det påkallat att reglerna rörande bundna lån på förslaget sätt anpassas till de förhållanden som tillkommit genom den allmänna tilläggs pensioneringen. Utskottet har ej heller något att erinra mot den föreslagna ändringen av sparbankslagen, som ger sparbank den för återlånegivningen förutsatta rätten att upptaga lån hos allmänna pensionsfonden.

I de vid 1961 års riksdag väckta motionerna I: 494 och II: 421 framhålls att enligt motionärernas mening är den nuvarande banklagens restriktioner beträffande långsiktig kreditgivning över huvud taget mogna för en allsidig översyn i syfte att åstadkomma generellt ökade möjligheter till effektivare stöd från bankerna till näringslivet genom långfristiga lån. Den ovan berörda nyligen tillsatta utredningen har bl. a. i uppdrag att verkställa en sådan översyn, varför motionärernas önskemål sålunda tillgodosetts. Vidare kan erinras om att möjligheterna till långfristig kredit för mindre företag och i samband med export, vilka i motionerna särskilt ansågs böra förbättras, utvidgats genom tillkomsten av de vid årets vårsession beslutade AB Företagskredit och AB Exportkredit.

Vad beträffar de individuella insättningsmaxima som finnes i inlåningsreglerna för sparbank, affärsbank, centralkassa och jordbrukskredit har i framställningar till Kungl. Maj:t och i motion II: 916 ifrågasatts om inte dessa maximeringsbestämmelser kunde helt slopas. Något ställningstagande till en sådan principiell förändring finer utskottet icke böra göras i avvaktan på resultaten av den tillsatta utredningens arbete. De begränsade justeringar av insättningsbestämmelserna som föreslås i propositionen och som

påkallats bl. a. av den nominella inkomstnivåns utveckling synes dock nu kunna vidtagas. Gentemot den konkreta utformningen av dessa justeringar har utskottet inga invändningar.

I motionerna I: 162 och II: 204 har hemställts om en höjning av den s. k. fria sektorn för sparbankernas inlåning från 15 till 25 % medan i propositionen föreslås en höjning till 20 % samtidigt med en höjning av maximibeloppet för insättning på sparbanksräkning från 100 000 till 200 000 kronor. Utskottet vill för sin del i avvaktan på resultatet av kreditinstitutsutredningens arbete tillstyrka propositionens förslag.

Skäl föreligger ej enligt utskottets mening att biträda det i motion II: 916 framställda yrkandet att insättningsmaximum i postsparbanken skall utgöra 60 000 kronor i stället för 100 000 enligt propositionens förslag. Då den nuvarande insättningsmaximeringen i postsparbanken är förhållandevis restriktiv tillstyrker utskottet en höjning enligt propositionen. Vad sedan gäller den prövning av målsättningen för postsparbankens verksamhet som berörs i nyssnämnda motion får utskottet hänvisa till att denna fråga upptagits i direktiven för den tillsatta kreditinstitutsutredningen.

Vad slutligen angår den föreslagna höjningen av det allmänna individuella maximibeloppet för blancokrediter från 5 000 till 15 000 kronor har utskottet intet att erinra.

Aberopande det ovan anförda får utskottet hemställa,

A. att riksdagen med bifall till Kungl. Maj:ts proposition nr 185 måtte för sin del antaga vid propositionen fogade förslag till

1) lag angående ändring i lagen den 31 mars 1955 (nr 183) om bankrörelse;

2) lag angående ändring i lagen den 3 juni 1955 (nr 416) om sparbanker;

3) lag angående ändrad lydelse av 31 § lagen den 25 maj 1956 (nr 216) om jordbrukskasserörelsen; och

4) förordning om ändrad lydelse av 2 § 1 mom. förordningen den 21 juni 1922 (nr 277) angående postsparbanken.

B. att följande motioner i den mån de icke kan anses besvarade med vad utskottet ovan hemställt icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd, nämligen

1. de vid 1961 års riksdag väckta motionerna I: 494 och II: 421

2. motionerna I: 162 och II: 204

3. motionen II: 916.

Stockholm den 8 november 1962

På bankoutskottets vägnar:

C. G. REGNÉLL

Närvarande:

från första kammaren herrar Ståhle, Fahlander, Gustaf Henry Hansson, Nils Theodor Larsson, Åke Larsson, Palm, Nordenson och Nyman;

från andra kammaren: herr Regnéll, fru Renström-Ingenäs, herrar Hansson i Önnarp, Carlsson i Tibro, Bengtsson i Landskrona, Berglund, fru Lindevist och herr Lindkvist.